מכתבים

י"ך לריקודים

קראתי את הכתבות על הנברברים (העולם הזה 1162 והלאה), ובתור אחד מאלה הסכ־תיינים והמתרחקים מהם, זועזעתי עד עמקי נפשי בקראי את מצבם הסוטרי והתרבותי של רבים מבני גילי.

הנני נער בן 14 הנמצא (בזמן הפנוי מ־ליקודים) בחברה של ילדים „טובים". והנה ביום שבת ארגנו פגישת־כיתה עם תכנית עליזה. הלכנו לאחד הבתים, ופתאום, לאחר רבע שעה, אפשר היה לראות את כולם רוקדים (ברור שלא ריקודי־עם). היתה זו הפעם הראשונה, הכיף היה עצום, לתכנית לא נתנו זמן. ובקיצור: התלהבות מאין כ־מוה.

כשהלכנו, החלו החברה לדבר על „כל שבוע". כל אחד רצה להזמין. התעוררו בע־יות של תקיעים. כל אחד קיבל קומפלי־מנטים על הריקוד, ואפשר היה לחשוב שזו חברה סלונית מסדרנה ראשונה (פרט לזאת שלא ניתנה דריסת־רגל לרוק־נ־רול).

אולם כשבאתי הביתה בהתלהבות, ריכזתי ההורים מיד והסבירו שזה לא עסק בשבילי לבזבז ערב שלם רק על ריקודים, ולכן לא תינתן לי הרשות להבא אם לא תהיה גם תוכנית שתחפוס את רוב הזמן. סוכן של־אחר ש„התקרחתי" קצת, הכנתי את נכונות הדברים, שאגב, שמעתי לפחות פעמים רי־דים נוספים, ואחר־כך גם מהמורה.

הסוף היה שהחלטנו שהשבוע חסל סדר ריקודים במשך ערב שלם. סכינים חוכנית וסבצעים אותה.

בן 14, בת"ים

חוצפה תהומית

קראתי כי ח"כ יקבל עתה נסו —.547 ל"י (במקום —.449), סנן שר יקבל —.624 ל"י במקום —.486, סנן יו"ר הכנסת יקבל —.624 ל"י במקום —.526 ל"י ויו"ר הכנסת יקבל —.736 ל"י במקום —.703 (אשר במקרהו, לא כל ספק, ישפחו את לבב נוזב דגן יה...).

עובד מדינה בדרגה 10 מקבל משכורת ברוטו 233.20 ל"י, ואחרי הניכויים השונים במס־הכנסה, ביטוח לאומי, קו"ח וועד העוב־דים, מקבל נסו 200.15 ל"י. הדרך לעליה חסומה על־ידי התקן הקרוש, ועליו להסתפק בכך או להמתין למכרזים.

לעניות דעתי זוהי חוצפה תהומית אם ח"כים ושרים מקבלים משכורות אנדרתיות כאלה, וזה במדינה שכלכלתה בכלכלת רפייה, וכולה תלויה בקצבות ובמענקים.

מדובר בארץ רפות ונשענות על הנברת הילדה. כיצד חושב לעצמו ראש הממשלה, הרונל במשפחה מרובת ילדים, המשתכר כ־רנע —.703 ל"י נסו ויקבל —.736 ל"י לפי הכתוב בעתונות, כיצד יוכל עצור להעיז ל־חלום על נשואין והקמת משפחה בישראל כאשר משכורתו כה קטנה ועלובה ואילו ה־יוקר מאמיר והולך? הרי פלא העובדה ש־רבים עדיין נרים עם הוריהם, אפילו עם —.200 ל"י לחודש, היו שוקעים בחובות חורשיים מצטברים? היש פלא שבל־כך הר־בה צעירים כחפשים להם דרך לרדת מן ה־ארץ?

אבישי מנחמי, קרית־מוצקין

זה יהיה קרב אחרון

אני רוצה להביע בצורה זו את שאט־נפשי מעמדת מפ"ם בכנסת, שהתבטאה בי־המנעות מהצבעה נגד המימשל הצבאי (ה־עולם הזה 1170). בפיוחר הדהימה אותי הסברת מפ"ם, שהיא נמנעה מלהצביע נגד המימשל מפני „שלא היה רוב לביטול ה־מימשל הצבאי".

באותו נימוק יכלו להשתמש בנרמניה כל אותם חברי הפרלמנט שלא הצביעו נגד פסירת שלטון דיקטטורי לאדולף היטלר, ו־שעמדו מן הצד כאשר יצא הימלר לדרכו הפושעת.

מובן שיש הבדל גדול בין הנאצים ובין המימשל הצבאי, אבל תמהני אם יש הבדל גדול בין מפ"ם ובין השטאל הנרמני של או. זה האינטרנציונל של המחדנים.

דויד יערי, קרית־חיים

„עולם ישן עד היסוד נחריכה / מגב כפוף נפרוק העולו / ובכנסת את היד נרימה / אם רק יובטח לזה רוב גדולו!"

„טופט" בתופת

ובכן, מסתבר כי בשעה ששכבנו המעות נורלים הפר של מפ־חי „איננה טופט", הם עשו חיים עם בחורות מצריות ב־פורט־סעיד (העולם הזה 1170). כל ה־נערות במצרים מתי־פלות בודאי לאל־לה שמשלת ישר־אל תשלח עוד כמה אוניות לתעלה. ה־אם אנחנו צריכים לראות לריבוי המכ־עי של העם המצרי, על השבוננו?

שמעון גרא,
באר־שבע

הנסן ואשתו

אשתו של המלח פטר הנסן עומדת להתגרש מבעלה מפני שהצטלם כשהוא מת־נשק עם סמיה הסצרית. מסתבר, איפוא, ש־בכל זאת היתה תוצאה כלשהי מטאבק־האיתנים שלנו על זכות־המעבר.

חיה לוין, חדרה

... הנסן יצא להגן על שביתת־הנשק, ופנע בשביתת־הנשיקות!

אבי קרבי, חיפה

בשפטר יחזור אל הבית
מן הקיים איים בפורט־סעיד,
אשתו תחקור:
„להלחת, ניבור,
על חרות האהבה או הישיר?"

שמואל שפירא, רמת־גן

ברווזים מקדמת דנא

במאמר על אריה שפאק (העולם הזה 1166) כתוב: קוסמוזיטור, אולקום, מנסיה, ראש־העיר. צריך להיות: מלחין, כיב, רנטה, ראש־העיריה.

אנכי, בקשר עם פרוטקציה: כאשר אישר האו"ם את חלוקת ארץ־ישראל, התלהבה ה־צעה לשינוי שמות: א"י המערבית „ברוטק־ציסטאן", והמזרחית „בקשיש־טאן".

צבי בר־שירה, גבעתיים

... מר שפאק יכול להיות בעל עבר ללא רופי, יכול להיות נואל ומושיע לאלפי נפ־שות, ולתותיו יכולות להיות פתוחות ל־כל, אבל לעסוק במה שמיחסים לו, זה לא יאה. המלחמה נגד השחיתות אינה צריכה להיות מכוונת למפלגה או לאיש מסויים שרוחשים לו סימפאטיה או לא, אלא נגד כל העוסקים בזה, ללא הבדל.

... הפעם הזכרתם לי את הברווזים ש־הצילו את העיר טרויה מכליה.

עובד אברהם, תל־אביב

ואנו דוקא חששנו כי דמינו לברווזים ש־הצילו את רומא.

נח"ל־איזי

האם לא מצאתם כבר את מי להשמיץ? במאמרכם על מועדון הביטניקים (העולם ה־זה 1169), הפכתם את המערכון למשגע „זמרות מתחילות, נערות־ביליו מופרעות ו־חיילי נח"ל משוחררים". האם אינכם חוש־בים שהנזמתם? מי יושב בעין־גדי? בנתל־עון ובנוטרה? נח"ל משוחררים יושבים שם!

קורא, אי־שם

לנחל זה יש כמה וכמה יובלים.

רואים פה את בימבו?

תודה רבה על זה שכתבתם עלי ועל בים־בו שאבד לי (העולם הזה 1170), אבל זה עיר לא עזר.

הכלב שמו בימבו, והוא נראה ככה: שחור,

בימבו

שערותיו קצרות ומבריקות, וגבו קצוץ, אוז־ניו עומדות והוא קטנצ'יק.

אני חושב שאולי בכל זאת עוד ימצאו אותו אם תעזרו לו.

אורי אריאלי, תל־אביב

קוראי **העולם הזה,** הרוצים לעזור לקורא אורי בן ה־10, יחפשו־נא את בימבו הפינ־צ'ר (**ראה תמונה**).

קריאת־כיוון למיליונרים

לעתים אתם מזכירים לי את „חד נריא" של קישון. פצר אחד אתם כותבים נגד נשואי־בזק לעשירים מחוץ־לארץ, המוביל־לירידה (העולם הזה 1161 והלאה). פצר שני אתם נלחמים בחירוף־נפש להלביש חיי־לות צה"ל מדי־יאה, שיביאו פירסום עולמי למדים וללבושיתיהם, שיביא לנל חדש של מיליונרים צעירים וזקנים שימצאו כל מיני תמונות, שיביאו לאהבה ממבט ראשון, ל־נישואי־בזק ולטיסות סיליוניות לאמריקה...

יעקוב, חיפה

... על מנת לעזור לחתיכה או לחתיך, ה־תלבושת אינה מכפיקה. דרושה שמירה על הענוות הנוף: התעפלות, מקלחות סדי יום (הכוונה נם לקרות), אוויר, פאהלים נקיים, והתוצאה: יופי ובריאות.

יפה דרור, נתניה

צריכים להרוג

אני נהג משאית. בעונת־החורף אני סובל סדי מפרדסי בנימינה לבתי־האריזה המרכ־זיים בחדרה. בשבוע שעבר נלקח פועל אחד שלי לעתודות, ולא מצאתי פועל יהודי ל־עבודה זו. לכן לקחתי פועל ערבי מהכפר הסמוך, שרוב תושביו עובדים אצל איכרי בנימינה.

באותו יום נסעתי עם פרי לבית־האריזה המרכזי „פרדס" בחדרה. הנעתי לשער. חציו היה פתוח, והשוער עמד באמצע ושוחח עם נערה. ביקשתי את השוער שיפתח לי, אך הוא נזף בי ואמר: „חכה, אין לי זמן!" ביקשתי מן הפועל הערבי, שישב לידי, ו־הוא ירד לפתוח. כשהשוער הבחין בו שהוא ערבי, סיד התרתח ונער בו: „ערבי מטונף, הכתלק מכאן!" וסיים בצרור קללות עסי־סיות שיהודי מסוגל לקלל ערבי כשהוא בו־דד במערכה.

הערבי לא נרתע, והחל ויכוח סוער ביני־הם. סיד קצצו כ־20 פועלים והחלו בצעקות: „ערבים! ערבים! צריכים להכות אותו! איך יש לו החצפה להתווכח עם יהודי!" מסיי חרדתי לשלומו!

התקבלה פקודה שלא לפרוק את המכונית. הוזמנתי למנהל, סרדכי לדאי מבנימינה, ה־מכונה „חי", וסיד התנפלו עלי הפקידים בורנ צעק להביא ערבי, ופקיד בשם נינד־ורנ עצם להתרנשות שצריך היה להרנו ונם את הנהנ שהביאו.

המנהל אמר לי שקודם כל הפועל הזה ייצא החוצה ושלא יעיז להיכנס יותר לבית־האריזה עד לבירור. הערבי יצא החוצה ו־ישב מאחורי הנדר, כרוצה מאחורי הסורנ. כל מי שהסתכל עליו מבלי לדעת מה קרה, בז לו על היותו ערבי, ואני הרנשתי לא פחות מסנו.

יעקוב מיכאלי, בנימינה

אין עשן בלי ערבים

במדורכם החדש „משאל בוקי", לא עלה כנראה על דעתכם שישנו ציבור ערבי ואני־שים ערביים שכדאי לבלול אותם. למשל, ב־משאל על העישון (העולם הזה 1167), היו 15 נשאלים, ו־לא היה ביניהם אף ערבי אחד. ברי־צוני להניד לכם ש־נם אצלנו מעשנים, ולנו יש אנשי ציי־בור, וכוונתי לא ל־אלה שבנדו בלאו־מיותם וישירתו את המימשל הצבאי א־שר נתן להם מעמד כה רם.

בקשתי היא שתס־תלנו למציאות המ־דינית והאזורית ו־לא תסתלנו עלינו רק בעל חומר במא־בק הבחירות. אם ברצונכם להתעלם מן ה־מיעוט הערבי או מהלאומיות הערבית, דעו לכם שלא תוכלו לעקור אותה מליבותינו.

דראושה

עיזאת דראושה, כפר עקסאל

רוב שנים דרב

תמהתי לקרוא ב„העולם הזה" (1167) על הרב נורוק שיחי' שהשיב למברכים אותו לדנל יובלו ה־57. שמא תסבירו לי איזה מין יובל הוא זה? או אולי הניע כבר הרב נורוק לניל 2850, שהוא יובל ה־57?

אוריאל ברוך סנלובין, תל־אביב

עד 12000 הכוונה היתה ליום־ההולדת ה־75.

שלטון התש"ך

אביע את תמהוני שנם אתם — שאינכם נמנים עם נרורי השלטון — כותבים תש"ך במקום תש"נ, שאת צדקתו הוכחתי בראיות חותכות. אחזיק לכם טובה רבה אם תקפידו מעתה לתקן את המעוות!

יצחק אבינרי, תל־אביב

עולם קטן וממושקף

אחרי שקראתי את הכתבה על בעית הרכבת המשקפיים, אשר נכתבה בפקחות ובכשרון הומוריסטי (העולם הזה 1169), ואשר באה בנלל דאנתו העפומה של עורך „העולם הקטן" לציבור הרחב ולברי־אותו (כפי שצויין בראשית הכתבה), אני מתפלא על שהושמטו מספר דברים אשר נפסרו למראיינים, והחשובים יותר מאשר מאריליז מונרו והשפנים:

(א) על כל אדם לברוק את עיניו וראייתו אחת ל־18 חודש.

(ב) על הורים לראות לבדיקת עיני ילדיהם, ביחוד בניל בית־הספר, אחת לשנה. ראייתם קובעת את כושר קליטתם בלימודים.

(נ) זהירות בבחירת משקפי־שמש ורכי־שתם רק אצל אופטיקאי חבר אנודת ה־אופטיקאים, אשר ייעץ להם נכונה בדבר הצבע המתאים, ויושניח על איכות הזכוכית והמסנדת.

(ד) רכישת משקפיים רק אצל אופטיקאי אשר סמל אינור האופטיקאים בישראל מתי־נוסס בחלונו.

(ה) זכותו של כל חבר קופת־חולים לקבל הנחה של 10% אצל כל אחר מחברי האינור.

ראובן גרוזובסקי, מזכיר אינוד האופטיקאים בישראל, תל־אביב

היול — מי?

... הייתי רוצה מאד לדעת אחת ולתמיד מה עמדתכם למה שמכונה בשם „נל צלבי הקרס". בשתופעה זו היתה בעיצומה, נהני הם לעשות ממנה חוכה ושלולא, להציגה כי תעלול של נוער משועמם ורמותם בצורה נסה לסרי על הרווח הכספי שישראל והציונות מרוויחות ממנה...

ואילו בנליון האחרון (העולם הזה 1169), אני מוצא, שחור על נבי לבן: „הסכנה ה־נאצית החדשה אינה רק ענין של כמה סמל־רסים, הנפנשים בבתי־מרזח מחתת לממלים מוזרים, ולא רק של אנשי ה.ס.ם. המשוחר־רים, הסנסים להסריד את סנורתי השטחים המזרחיים..."

יש סכנה נאצית או אין סכנה נאצית?

עוזי רובין, חיפה

יש. אולם אין היא בקבוצות נברברים ה־מציירות צלבי־קרס, אלא באפשרות של מי־ליטריזם שוביניסטי חדש, שיתבסס על הד־רישה להחזרת השטחים המזרחיים.

הרזים אונסים

האיש שהתם בתור „חבר מפלנה" על המכתב בענין נחום רז (העולם הזה 1168), מסיים: „אם להשתמש בביטוי תלמודי: כל רז אנס לכמו!"

מסתבר שקילוס זה נעם לכם ביותר עד כי מיהרתם לתת לו פרסום מכלי לברוק תחילה פירת דיוקו הלשוני. יורשה לנו, איפוא, להעמידכם על השיבוש הכפול: (א) הביטוי הוא „כל רז לא אנס לך", (ב) המקור אינו תלמודי אלא תנ"כי, דניאל ד' 6.

שלמה לבני, רחובות

הרז אנס את ערך הכיתוב, אך לא את הקורא לבני.

הופיע הספר

תנו לי לחיות!

בהוצאת

95 אגודות דשא ספרי כיס